

Grunde, der stode op til Lampeveien mod Nord, men ogsaa for dem, der stode op til Gasanveien mod Vest, og som maatte siges at være i samme Tilfælde; om der er større eller mindre Jorder endnu, som ikke ere indtagne til Bebyggelse, troer jeg ikke kan gjøre andet Udslag, end hvad der i Loven er antydet, at man nedsetter Bidragene forholdsvis. Der er nævnt et Areal af 10 Tønder Land som ubebygget; men jeg tør maaskee blot til Slutning anføre, at jeg for mit Vedkommende netop er i samme Tilfælde, og vil altsaa efter Loven komme til ogsaa at svare min Deel; men jeg finder dette fuldkomment i sin Orden.

B. Christensen: Ja, jeg er i samme Tilfælde som den høitærede Minister, der nu havde Ordet, og jeg skal blot bemærke, at jeg endogsaa med blot Hensyn til, hvad der kunde være min Glødsoms Interesse, maa ønske Loven vedtagen, som den er.

Lehmann: Jeg tillod mig at yttre, at der for en Adskillelse af de hidtil forenede Frederiksberg og Hvidovre Sogne talte nogle meget vægtige og nogle meget intetsigende Grunde. Til de sidste henregnede jeg saaledes Mellemværendet om, hvem der har den største Fordeel o. s. v.; men da jeg med den ærede Minister er enig i, at disse Grunde ikke bør komme i Betragtning, ville vi lade dem ligge. Disse intetsigende Grunde, som altsaa ikke bør komme i Betragtning, vilde consequent lede til en Adskillelse efter den nuværende Sognegrændse. Men alle de vægtige Grunde, som ere fuldkommen afgørende for, at det nuværende Forhold bør opløses, menet jeg, føre consequent til en Adskillelse ikke efter den nuværende Sognegrændse, men efter Tilstedeværelsen eller Afstedeværelsen af alle de Forhold, hvorpaa det netop kommer an; de maae føre til en Adskillelse efter en Linie i Nord og Syd, enten det nu bliver Lampeveien indbefattet eller ikke, eller den ved Byggeloven dragne Grændse eller en lidt vestligere; de maae kort sagt føre til en Adskillelse mellem det, der er By, og det, der er Land. Jeg kan virkelig ikke see, hvorledes disse Grunde, hvis Tilstedeværelse er vitterlig og hvis Virksomhed paa alle de

Forhold, som den ærede Minister fremhævede, jeg finder meget forklarlig, have kunnet lede til den Conclusion, at vi skulle adskille Frederiksberg og Hvidovre Sogne efter den nuværende Sognegrændse, uden under Forudsætning af en Dvertro paa den overleverede Sognegrændses Uantastelighed og Hellighed, som jeg ikke deler, som jeg ofte har bekæmpet og fremdeles skal bekæmpe. Her at tage en Sognegrændse, der saa lidet svarer til de virkelige og naturlige Forhold, hvori en Adskillelse kan finde en retfærdig og fornuftig Begrundelse, og tillægge den den Uantastelighed, som man ved et Slags stiltiende Overenskomst fra alle Sider tillægger samme, forekommer mig en uforklarlig Dvertro. Det er soleklart, og man behøver ikke noget dybt personligt Kendskab til Forholdet for at indsee, at det er unaturligt, at en complet lille By skal være i communal Forbindelse med et temmelig stort reent Landdistrict; jeg troer, at det er til Skade for begge. Intet er altsaa simplere og naturligere end at sige: lad dem stilles, men ikke saaledes, at man faaer eet Sogn, hvori det Halve er By og det Halve Land, og et andet, hvor maaskee $\frac{1}{6}$ er Land og $\frac{5}{6}$ By, men saaledes, at man gjør det, der er Bydistrict, til en Commune for sig, og det, der er Landdistrict, til en Commune for sig. Det Æneste, der skulde kunne retfærdiggjøre en anden Fremgangsmaade, skulde være, at Loven betegner sig som midlertidig, og at denne Dvertro tilsidst vil forsvinde. Vil man gaae den Vej nu at tage Frederiksberg Sogn bort fra Hvidovre og lade Hvidovre blive, som det er, for senere, saasnart den midlertidige Tilstand ophører, atter til Landsfognet, hvorledes det nu end vil blive kaldet, at udlevere omtrent Halvdelen af Frederiksberg Sogn, imod at det afgiver til Bysognet det Stykke af Hvidovre, som er By, da er det en høit forunderlig Omvei, og jeg kan ikke see, hvilken enorm Energi der skulde høre til for at sige, at Frederiksberg og Hvidovre Sogn opløses i to efter den og den Grændse, saaledes at Landsfognet faaer en Communalforretning som nu, og det andet den Bestyrelse, som her er foreslaaet. Vil man forsøge den anden Vej, saa er det som sagt en Omvei.